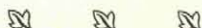

Dr. Broese van Groenou vertelt heel veel goeds van de mechanische eigenschappen van het populierenhout en Prof. Te Wechel vertelt hoe deze eigenschappen den peppel bruikbaar maken voor alles en nog wat.

Ten slotte nog een nuttig waarschuwend woord van Dr. Houtzagers, om toch vooral er op te letten, dat de kweker je niet opscheept met een minderwaardig ras.

Nog een bijzonder woord van lof voor de pentteekeningen in het hoofdstuk „Kankers”.

JAC. P. THIJSSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De winter van 1939—1940. Het staat nu al vast, dat deze winter de strengste en langdurigste is geweest sinds meer dan een eeuw. Die van 1890—1891 is geslagen met vele vorstdagen, minimumtemperaturen etc. Daarbij komt nog, dat 1938—1939 een wel korteren maar toch flink strengen winter vertoonde, die ook zijn invloed deed gevoelen op de flora en fauna. We hebben daar te weinig van verteld.

Laat ons nu niet in dezelfde fout vervallen en onze verzameling van feiten eens vertoonen. Wat de fauna betreft hebben wij in de eerste plaats te letten op de gewervelde dieren, op de winterslapers en de half-om-half winterslapers (egel en eekhoorn), de vreterij van konijn, haas, ratten, muizen, herten. En het lot van den otter, die naast den fellen winter ook den fellen mensch te verduren had.

En dan de vogels! De ijzel was gelukkig niet van langen duur, maar de ijs- en sneeuwbedekking wel zeer ongewoon erg. Open water haast nergens dan aan zee en in het getijdegebied van de stroomen. Gelukkig viel de winter zoo vroeg in, dat veel vogels nog trekdrift genoeg hadden en zich bijtijds uit de voeten maakten. Welke? Andere bleven, om hier te verhongeren. Welke? Het lot der ganzen trok een oogenblik de algemeene aandacht. Werden alle besvruchten opgegeten? Waagden dieren zich aan ongewoon voedsel? Hebben menschen de wintervogelvoeding uitgebreid en verbeterd? Is er op eenigszins groote schaal iets gedaan voor de watervogels? Welke soorten leden groote sterfte? Hoe ging het met nachtverblijven? En met zang? Welke invloed had de winter op den vischstand?

En de overwinterende insecten, zoowel volwassene als poppen en larven? De eieren on-aantastbaar?

Wat de flora betreft, 1938—1939 had al voldoende aangetoond, dat de echt-inheemsche planten dien winter opperbest konden doorstaan; zelfs de meeste kiemplanten van den herfst en de vaste planten, die reeds in November hun nieuw lot boven den grond hadden gebracht, o.a. mijn vriend de Aaronskelk. Hoe zal dat nu uitpakken? De twijfelachtig inheemschen, zooals de Gaspeldoorn of zij die hier dicht bij hun Noordgrens staan, zooals de bezembrem, vroren toen sterk in of zelfs heelemaal dood. Mijn gaspeldoorns herstelden zich met nieuw lot en ik ben nu wel benieuwd naar wat daarmee gebeurd is.

De sierplanten doorstaan nu een flinke proef op winterhardheid. Laat ons daarvan ook iets vertellen en daarbij goed letten op standplaats en individualiteit.

Ik wil er nog even aan herinneren, dat de winter van 1938—1939 werd gevolgd door een rijke ontwikkeling van blad en bloem bij de boomen en heesters. Natuurlijk kunnen daar ook andere oorzaken bij in het spel geweest zijn. Laat ons dus ook daar op letten in de nu komende maanden.

JAC. P. THIJSSSE.

Veranderen of niet? De laatste alinea van wat de Heer J. HEIMANS schreef op p. 288 van deze jaargang heeft mij wel zeer getroffen: „Wat de Nederlandsche namen betreft, houden wij ons streng aan de naamlijst door de Commissie voor Nederlandsche Plantennamen opgesteld in 1906 e.v. De daardoor te verkrijgen eenheid en onveranderlijke vastheid is ons meer waard dan toepasselijkheid. Ieder die tegenwoordig de moeilijkheden ondervindt, veroorzaakt door het voortdurend veranderen van Latijnsche namen, zal dit met ons eens zijn”.

Naar ik hoop, wil de redactie ook een plaatsje inruimen voor de opvatting van iemand, die een andere mening heeft. Natuurlijk ben ik het er mee eens, dat getracht moet worden naar eenheid en vastheid van namen en wil voor de Nederlandse namen ook de lijst der Commissie als grondslag nemen. Het is echter m.i. een grote fout, deze lijst als onveranderlijk en onverbeterlijk te aanvaarden, want al spoedig bleek, dat er minder geschikte en zelfs foutieve namen bij waren. Ik herinner b.v. aan Papegaaienkruid voor *Amaranthus retroflexus*, welke onbegrijpelijke naam verstaanbaar wordt als men ziet, dat in de oude werken *Am. tricolor* zo werd genoemd. LEONARD A. SPRINGER heeft, naar ik meen, ook ergens kritiek op deze lijst geïntendeerd, terwijl men in de lijst van de